

www.libtool.com.cn

GIFT TO
THE LIBRARY OF
THE UNIVERSITY
OF CALIFORNIA

OF NORDISKA BOKHANDELN
THROUGH MR. OLOF HIRSCH

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

83
Sv. Teatern.

N:o 213.

www.libtool.com.cn

OCKSÅ EN FÖRLOFNING.

KOMEDI I EN AKT

AF

JOHAN GRÖNSTEDT.

Uppförd på Kongl. Dramatiska Teatern.

STOCKHOLM.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris: 50 öre.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn
OCKSÅ EN FÖRLOFNING,

KOMEDI I EN AKT

AF

JOHAN GRÖNSTEDT.

Uppförd på Kongl. Dramatiska Teatern.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

P E R S Ö N E R.

GREFVE NILS AHLEFELT-KAMPH, godsegare, 45 år.

EBBA, hans dotter, 18 år.

GRÉFVINNAN ULLA AHLEFELT-KAMPH, hans mor, 65 år.

ÖFVERSTINNAN JAQUETTE HÄGERCRANTZ, hans svärmor,
55 år.

GREFVE HENRIK REHNKLOU, 60 år,

LÖJTNANT FREDRIK RIDDERSPORRE, 30 år, } Godsegare.

FRIHERRE GUSTAF GYLDENKRONA, 25 år, }

Handlingen tilldrager sig en förmiddag sommaren 1875, å
godset Tjörup i Helsingborgstrakten.

Alla skorra något, med undantag af öfverstinnan Hägercrantz.

STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1879.

Scenen föreställer en salong, rikt och elegant möblerad.

Första scenen.

Scenen är ett ögonblick tom, hvarefter REHNKLOU, RIDDERSPORRE (med lorgnett i ögat) samt GYLDENKRONA inkomma från fonddörren i lifligt samspråk.

RIDDERSPORRE. Det måtte väl jag veta... jag var ju sjelf starter! *Endymion* kom på min ära bara en tvärhand före *Venus*.

GYLDENKRONA. Nej, ett halft hufvud.

RIDDERSPORRE. En tvärhand. Men hade *Lucretia* löpt, hade hon vunnit.

REHNKLOU. *Lucretia*! Det är bara humbug med henne.

RIDDERSPORRE. Humbug... hon! Nej, mina herrar, noblare kräk finnes inte i hela Skandinavien. Jag höll på henne åtta mot ett, men så fick den nymfen sen-drag i högra baksången vid halfelfvatiden och...

GYLDENKRONA. Hon löpte inte!

REHNKLOU (till *Riddersporre*). Och du förlorade.

GYLDENKRONA. Detta med rätta!

REHNKLOU. Hur kunde du hålla på henne... hon har ju spatt!

RIDDERSPORRE. Spatt!... Hade hon det, skulle hon ju halta.

REHNKLOU. Det är just hvad hon gör.

GYLDENKRONA. På hård mark.

REHNKLOU. Jag har intet förtroende för de der Wintonhästarna.

RIDDERSPORRE. Nej, nu blamera ni er, mina herrar. Hon är från Middlepark. Se på hufvudet!

GYLDENKRONA. Hon ser ut som en åsna.

RIDDERSPORRE. Åsna! Gösta kan nog vara qvick om han vill, men förstå sig på hästar, det begriper han inte!

REHNKLOU. Nej, hans genre är fruntimmer.

GYLDENKRONA. Hvad det beträffar, tror jag att du, käre Hinke, inte heller har mycket att förebrå dig. Det är din genre också.

RIDDERSPORRE. Ja, det har du rätt i, Gösta. Hinke är den värsta rikskurtisör jag känner... för sina år!

REHNKLOU. Mina år! Jag har väl ingen ålder att tala om.

GYLDENKRONA. Nej det förstås!

REHNKLOU. Jag är bara tjugotvå år gammal.

RIDDERSPORRE. Och fyrtio till!

REHNKLOU. Tjensteåren räknas inte. Men lika godt... snart börjar det bli' tid att stadga sig... för mig också!

GYLDENKRONA. Ta, ta, ta!

REHNKLOU. Parole d'honneur, jag ämnar gifta mig.

GYLDENKRONA. Sååh!

RIDDERSPORRE. Nå, men lilla Rosa, den tjuserskan? Hur kan du ha hjerta att öfverge en så vacker conquête?

REHNKLOU. Rosa... min sista skapelse... tröstar sig nog... hon är så lancerad! Som sagdt, jag ämnar gifta mig.

GYLDENKRONA. Jag gifter mig aldrig... så länge jag har mina sinnens fulla bruk.

RIDDERSPORRE. He, he, det var en opraktisk karl, den Gösta. Hur skulle det gå med noblessen, om vi inte gifte oss?

GYLDENKRONA. Men här du då aldrig tänkt på?...

RIDDERSPORRE. Tänka!...

REHNKLOU. Hvarför vill du inte gifta dig?

GYLDENKRONA. Jag är rädd!

RIDDERSPORRE. Är du rädd ... det var kuriöst. Ändå har du ju varit vid husarerna, du som jag!

REHNKLOU. Hvad är du rädd för?

GYLDENKRONA. Att ödet skall spela mig samma spratt, som jag spelt en och annan. Derföre vill jag inte gifta mig.

RIDDERSPORRE. He, he, Gösta är rädd för *Nemesis*!

REHNKLOU. Hvem skulle inte bli' rädd att se *Nemesis* i Figges skepnad!

GYLDENKRONA. Ja, Figge är en farlig karl. Det är bra oförsigtigt af Nils att bjuda honom hit, tillsammans med oss. Han kan förvrida hufvudet på fröken Ebba ... det vore verkligen skada.

REHNKLOU. Visst vore det så. Hvad hon är vacker!

GYLDENKRONA. Åhja ... hon är rätt täck!

RIDDERSPORRE. Täck! Hon är en prydnad för hela noblessen i Skåne. — Så hon rider, minä herrar, parole d'honneur, jag har aldrig sett något så sublimt.

REHNKLOU. Jaså, Figge sjunger ur den tonen. Då skola vi ha ögonen på honom. Hon är för god för dig.

RIDDERSPORRE. He, he, Hinke är alltid så rolig. Vet du hvad, Gösta, vi skola, tornera mig, inte släppa gamle Hinke ur sigte.

REHNKLOU. Roa er med det om ni ha lust. Jag gör inga slingerbultar. Nils och jag ha spelat och dobblat tillsammans i många år. Vi känna hvarandra i botten och värdera hvarann. Han skulle ingenting ha emot att få mig till måg.

GYLDENKRONA. Det vore en syn för Gudar att se gamle Hinke som gift.

RIDDERSPORRE. Fjettrad i Hymens bojar.

REHNKLOU. Sämre kan man få se. Fröken Ebba och jag skulle lefva som ett par turturdufvor. Vi passa så bra för hvarandra. Hon är vacker och jag är rik!

GYLDENKRONA. Apropos rik, är det verkligen sannt att Nils är i förlägenhet om pengar?

RIDDERSPORRE. Det kan nog hända. Han hade otur hela förra vintern.

REHNKLOU. Åh, det har ingen fara. Min börs står honom för öfrigt alltid öppen.

GYLDENKRONA. Min också.

RIDDERSPORRE. Och min med.

REHNKLOU. Naturligtvis. Figge är en snäll gosse, det har jag alltid sagt och så hjälpsam!

RIDDERSPORRE. Apropos hjälpsam... vet du hvad, Hinke? Du skulle gifta dig med öfverstinnan... hon tar dig nog, se'n du fått korgen af fröken Ebba, eller hur Gösta, he, he?

GYLDENKRONA. Inte vet jag. Hon skulle visst föredra dig, Figge!

REHNKLOU. Jo jo men, det är därför hon alltid gnabbas, med Kusin Ulla. Öfverstinnan är rädd att grefvinnan skall ta bort Figge för henne.

RIDDERSPORRE. Nu är Hinke inte rolig... bara tråkig.

GYLDENKRONA. Så eget att de inte kunna komma omsams.

REHNKLOU. Det vore mera eget om de gjorde det. Det bär alltid opp åt väggarna att ha mor och svärmor i samma hus. Nu till... då Figge är här... en så farlig karl!

RIDDERSPORRE. Åh jag är väl inte så farlig heller. Fruntimmerna äro inte min svaga sida. De fordra nu för tiden så mycken poesi... den har kommit på modet. Det är också en partikulär smak. Sätt poeterna på en kuskbock, få ni se hvad de duga till, he, he!

GYLDENKRONA. Nej, inte komma de opp mot dig, Figge.

RIDDERSPORRE. Nej, min lif och själ de det göra.

REHNKLOU. Figge är en prydnad för vår turf.

GYLDENKRONA. Och sport.

RIDDERSPORRE. Tack ska ni ha för de orden. Jag gör hvad jag kan. Men jag läser mina klassiker också, när det behöfs, ska jag säga er.

GYLDENKRONA. Med ditt utseende bör det göra en ypperlig effekt. Figge har någonting romantiskt mellan ögonen.

REHNKLOU. Han är kanske litet för plussig i ansigtet. Han dricker för mycket kognak.

GYLDENKRONA. Men är blek och ser slapp ut.

RIDDERSPORRE. Ser jag slapp ut? Må vara, jag tycker inte om att paradera med min glöd. Jag koncentrerar den invärtes. Men när rätta momangen kommer, så flammer alltihop opp på en gång, hoppla! Qvinnan skall tjusas med magnetism. Det är qvintessensen af kurtisen.

REHNKLOU. Magnetismen?

RIDDERSPORRE. Ja, just magnetismen.

GYLDENKRONA. Hur bär du dig då åt?

REHNKLOU. Det skulle just roa mig att veta.

RIDDERSPORRE. Åh, det ä' mycket enkelt. Pondera att jag är på en bal eller soiré. Jag ser der en dam jag vill tjusa till. Först låtsar jag som om jag såg ingenting. Ett, tu, tre, går jag till henne och ser på henne så här (*kikar med lorgnetten i ena ögat*) och då så . . .

REHNKLOU (*skrattande*). Är hon magnetiserad?

GYLDENKRONA (*likaså*). Den Figge! Och sådana karlar skola få gå lösa och lediga som kunna göra så mycket ondt!

RIDDERSPORRE. Min lif och själ, det är bara magnetism. Men man skall handskas varligt med den. Förra intern gjorde den mig ett fatalt spratt.

REHNKLOU. Hur så?

RIDDERSPORRE. Jo, kan ni tänka er . . . Ja, Gösta ehöfver inte se så ironisk ut, för det är sanning art eviga ord. Jag var på en bal och der såg jag en dam som var så förtrollande söt att det ignade i mig då jag såg henne.

REHNKLOU. Hennes namn?

GYLDENKRONA. Hvem var det?

RIDDERSPORRE. He, he, det får ni inte veta. Nå, hon skall tjusas, sade jag till mig sjelf. Och så gick jag till buffeten, der jag drack ett par glas punsch, för att koncentrera mig. Så gick jag fram till henne och satte mig på en stol strax bredvid soffan der hon satt. Presenterad var jag förut. Och så såg jag på henne med *båda* ögonen på en gång... så här! Men då skulle ni ha sett på changemang i positionen. Hon började skratta, steg upp från sin plats och lät mig sitta der. Min magnetism var för stark. Hon hade fått för mycket.

GYLDENKRONA (*skrattande*). Det undrar jag inte på.

REHNKLOU (*likaså*). Den Figge! Den Figge!

RIDDERSPORRE (*belåten*). He, he!

Andra scenen.

DE FÖRRA. GREFVINNAN (från högra dörren).

GREFVINNAN. En sådan munterhet! Hvem tala ni nu illa om?

REHNKLOU. Vi tala om allt möjligt. Fruntimmer...

GYLDENKRONA. Magnetism...

RIDDERSPORRE. Och giftermål!

GREFVINNAN. Apropos giftermål... ha ni hört nyheten? Hedvig Gripenstråhle är förlofvad med major von Berger.

RIDDERSPORRE. Den tennsoldaten! Det är ingen stil i honom. Fastän han sträcker på sig är han lika indelt ändå!

REHNKLOU. En uppkomling!

RIDDERSPORRE. Som ser ut som om han sväljt en eldgaffel.

GREFVINNAN. Och som bär hufvudet som om det vore en relik.

RIDDERSPORRE. En ruin!

REHNKLOU. Som är mycket litet historisk. Fadern blef adlad först 1827 om våren.

GREFVINNAN. Och ännu i dag vet ingen hvarföre
 REHNKLOU. Intriger!

RIDDESPORRE. Och modern var en liten mamsell
 från Örebrotrakten och hette... vänta litet... det var
 ett vulgärt namn ur botaniken... Rönnrot... Rönn-
 gren eller något dylikt!

GREFVINNAN. Tst! öfverstinnan kommer!

Tredje scenen.

DE FÖRRA. ÖFVERSTINNAN (från venstra dörren).

ÖFVERSTINNAN. Godmorgon, mina herrar. Hur
 har du tillbringat natten, söta Ulla?

GREFVINNAN. Förträffligt. Och du sjelf, söta
 Jaquette?

ÖFVERSTINNAN. Horribelt. Vinden prasslade i
 träden och väckte mig hvarannan minut.

GREFVINNAN. Jag beklagar att jag ingenting för-
 mår öfver elementerna. I annat fall skulle jag be-
 spara dig detta obehag.

RIDDESPORRE (*sakta till Rehnklou*). Nu äro de i
 fullt kör igen.

REHNKLOU (*samma spel*). Ja, nu börjar käbblet igen!

GYLDENKRONA (*samma spel*). Figge skulle magne-
 tisera dem.

RIDDESPORRE (*samma spel*). Gösta är så rolig!

ÖFVERSTINNAN. Tusen tack. Olyckligtvis förmår
 man inte mera öfver sin smak och sina vanor än
 öfver elementerna.

REHNKLOU. Öfverstinnan är till lif och själ Stock-
 holmska!

ÖFVERSTINNAN. Ja, jag har af naturen fått afsky
 för landet.

GREFVINNAN. Söta du, inte ska du pina dig och
 vara på landet för vår skull.

ÖFVERSTINNAN. Åh, under sommarmånaderna är
 det dragligt nog. Men om Nils, som jag hört, ämnar
 bo här nästa vinter också, åh då... ja, jag säger

ingenting... jag har ju inte med den saken att göra... men det måtte bli' tråkigt... horibelt tråkigt! Hvad tycker ni, mina herrar?

REHNKLOU. Att öfverstinnan har rätt.

RIDDERSPORRE. Jag håller med greffen!

GREFVINNAN (till Gyldenkröna). En så'n hycklare, den der Rehnklou! Nå, hans reputation har då alltid varit...

REHNKLOU. Min reputation! Hvem talar om den? Det fans en tid, då den var bättre än jag, nu är jag litet bättre än den.

GREFVINNAN. Den syndaren!

RIDDERSPORRE. Han lofvar bot och bättring!

REHNKLOU. Hvarken det ena eller det andra. Skall jag tillstå det?

ÖFVERSTINNAN. Ja!

GREFVINNAN. Kan han tillstå det?

REHNKLOU. Ja!

ALLA. Nå?

REHNKLOU. Jag ångrar ingenting!

Fjerde scenen.

DE FÖRRA. EBBA.

EBBA (*från fonddörren — mycket liflig*). Godmorgon, farmor!

GREFVINNAN (*omfamnar henne*). Godmorgon, mitt barn!

EBBA. Godmorgon, mormor!

ÖFVERSTINNAN (*omfamnar henne*). Godmorgon min engel!

EBBA. Godmorgon ni andra också. Hvem är det som ingenting ångrar?

REHNKLOU. Jag, min söta! Som man af verld har jag lefvat, som man af verld vill jag dö, trogen på min post.

ÖFVERSTINNAN. Hvad jag förstår greffen väl!

REHNKLOU. Om sommaren flanerar jag här och der, men om vintern, så snart det blir kallt, måste

jag åter ha mitt Stockholm... dess fester... teatrar
... och framför allt... åh framförallt... dess damer.

ÖFVERSTINNAN (*koketterande*). Herr greve!

GREFVINNAN (*till Gyldenkrone*). Hör på henne!

REHNKLOU. Jag känner hela världen och hela
verlden känner mig. Man talar om för mig nästan
alla hemligheter, jag gissar mig till resten och har
långtifrån tråkigt. Det der tar upp min tid, roar mig
och är mycket oskyldigt... framförallt mycket oskyl-
digt... eftersom jag inte mera är farlig.

ÖFVERSTINNAN (*som förut*). Åh!

REHNKLOU. Likagodt! Jag börjar bli' gammal och...

ÖFVERSTINNAN. Gammal är för mycket sagdt. Gref-
ven är inte längre ung... det är alltihop!

REHNKLOU. Ja, öfverstinnan har rätt, tiden går,
men jag följer inte med den. Det är strid mellan
ålderdomen och mig. Hon vill att jag skall tillhöra
henne, men jag vill inte, jag! Så länge man kan
älska...

RIDDERSPORRE. Apropos älska, ha damerna hört
att grefven ämnar förmåla sig?

GREFVINNAN. Henrik?

REHNKLOU. Ja, jag!

GREFVINNAN. Åh!

REHNKLOU. Tycker kusin jag är för ung?

GREFVINNAN. Ett halft sekel! Vänta åtminstone
till dess du får nya tänder.

REHNKLOU. Jag tänker inte bita min hustru.

EBBA. Och hvem ska bli den lyckliga?

REHNKLOU. Ni, min söta, om ni har lust?

ALLA (*skrattande*). Ah!

EBBA (*som de öfriga*). Jag?

REHNKLOU. Ingenstädes har jag funnit någon, som
jag anser mera värdig att bära min grefvekrone i sina
blonda lockar än... grefvinna Ebba Ahlefeldt-Kamph!
(*Allmänt skratt.*)

Femte scenen.

DE FÖRRE. GREFVEN (från fonden).

GREFVEN. Får jag skratta med?

RIDDERSPORRE. Javisst. Rehnklou tänker förmäla sig!

GREFVEN. Jaså! Gratulerar. Också jag tänkte på giftermål.

EBBA. Du ämnar väl inte ge mig en styfmor?

GREFVEN. Jag skulle vilja ge dig en man, lilla toka.

REHNKLOU (*till Ebba*). Ser Ni, min söta, han och jag äro öfverens. Men med den skilnaden att jag hunnit längre än han. Han söker och jag har funnit!

GREFVEN. Du?

EBBA. Tusen tack, båda två, jag tycker mera om att vara ogift.

ÖFVERSTINNAN. Men till slut, mitt kära barn, får du lof att gifta dig med någon...

GREFVINNAN. Eller något!

GREFVEN. Tiden går och...

EBBA. Skola vi rida ut, det är så vackert väder?

GYLDENKRONA. Med största nöje.

RIDDERSPORRE. Jag står till Er tjenst. Kom Gösta! Kommer Hinke med?

REHNKLOU. Litet senare. (*Riddersporre och Gylden-krona gå.*)

Sjette scenen.

DE FÖRRA (utom Riddersporre och Gyldenkrona).

EBBA (*till öfverstinnan*). Vill du se min nya amazon, som jag i dag fått hem från Köpenhamn?

ÖFVERSTINNAN. Javisst min engel!

EBBA (*till Grefvinnan*). Och du också, farmor?

GREFVINNAN. Gerna, mitt barn. Ehuru jag inte alldeles kan gilla dina extravaganser. Men din ursäkt, kära Ebba, är att du ännu är i den ålder, då dessa tokerier äro ursäktliga.

ÖFVERSTINNAN. Man må ha hvilken ålder som helst, inte är der något skäl att klä' sig som en fogel-skrämma (*Ebba skyndar ut. Öfverstinnan i fonddörren till Grefvinnan.*) Efter dig, söta du!

GREFVINNAN (*ironiskt artigt*). Åh, jag ber. Jag är hemma här. Efter dig. (*De följa Ebba.*)

Sjunde scenen.

REHNKLOU. GREFVEN.

REHNKLOU. Är det sannt hvad jag hört sägas i dag att du ämnar stanna här hela vintern?.

GREFVEN. Ja, hvad vill du jag skall göra? Det här året har varit ett dyrt år... isynnerhet vistelsen i Stockholm. Den mest gemena otur under hela Februari, Mars och långt in i April. Det var som om f—n hade varit med i spelet. Jag kunde inte vinna en enda afton, likagodt om det var whist, femkort eller écarté.

REHNKLOU. Är dot sannt hvad man påstår att du förlorade under den der sejouren i rundt tal ett par hundra tusen?

GREFVEN. Ett par! Säg tre, kommer du sanningen närmare. För den skull får jag lof att ekonomisera och lefva här hela året om.

REHNKLOU. Ah bah, hvarför skaffar du dig inte en måg som är miljonär? — Gör som Gyllenhoff, Ehrenstjerna...

GREFVEN (*häftigt*). Sälja mitt eget kött och blod! Så ha de gjort! Är det ett dyligt köp, du föreslår mig, Henrik?

REHNKLOU. Fy, Nils, hur kan du säga så? — Ett köp emellan oss!

GREFVEN (*som förut*). Det skulle jag aldrig gå in på. Hellre må man sälja mina egendomar... ruinera mig... men det skall vid Gud inte kunna sägas att min dotter är priset med hvilket jag betalt mina förvillelser!

REHNKLOU. Seså, förfira dig inte. Apropos, tror du då att hon skulle bli' så olycklig med mig?

GREFVEN (*lugnare*). Unga flickor äro så romaneska och ha inte våra ideer om äktenskapet, Henrik!

REHNKLOU. Ah, bah, hon vore inte den första unga flicka som gifte sig med en man vid min ålder. Ingen förnuftig människa säger någonting derom. Det är bara när en ung man gifter sig med en gammal kvinna som folk grina. En dam af börd har vissa vanor och begär för lyx, som hon lättare kan tillfredsställa, om hon gifter sig med en gammal man, som är rik, hedrad och betitlad, än om hon gifter sig med en ung man, som är mera obemärkt och som svåriligen kan föra in henne på samma sätt som den andre i samma distingerade societät! (*Grefven vill afbryta.*) För öfrigt är jag inte så gammal... jag är inte längre ung det är alltihop. Och jag är bättre konserverad än tre Riddersporrar tillhopa.

GREFVEN. Låtom oss inte tala mera om den saken. Utan agg, hä?

REHNKLOU. Naturligtvis! Innan årets slut är jag din måg. Du skrattar. Ja, det gör jag med. Adjö, pappa, nu går jag och söker opp min förtjusande hustru (*för sig i det han går*). Han tänker nog på saken!

Åttonde scenen.

GREFVEN (*ensam*). Han är och förblir oförbätterlig, den token Henrik! Hm, jäså... han funderar på att göra ett slut... det är i senaste laget. Hans anbud är briljant... han är ett af de bästa partier i hela Sverige. Och Ebba... hon är så ung... hon älskar ingen! Hm! Jag har gjort orätt, som inte studerat hennes karakter. Det borde föräldrar alltid göra... och jag är nu både far och mor åt henne. Men man tänker på andra saker och så gå dagar och år. Hm! Det enklaste vore att rent ut tala med Ebba. Ah, der kommer hon, just som om hon vore kallad.

Nionde scenen.

GREFVEN. EBBA (i riddräkt och hatt på hufvudet, från fonden).

EBBA. Nu är jag färdig. Ingen här! Hvar äro de?

GREFVEN. Åh, de ha väl gått på sina rum att klä' sig.

EBBA. Då går jag ned förut. Kommer du med, pappa?

GREFVEN. Nej tack, inte i dag. Apropos, jag har något att tala med dig om.

EBBA.. Nu genast?

GREFVEN. Ja. Jag skall vara helt kort. (*Ceremoniöst — halft skämtsamt.*) Behagar fröken göra mig den äran att sätta sig der och lyssna tåligt till hvad jag har att säga? (*hotande med fingret — i samma ton.*) Men inga afbrott om jag får be!

EBBA (*skrattande*). Så högtidlig du är, pappa!

GREFVEN (*leende*). Ja, det handlar om allvarliga saker (*allvarsam*). Låtom oss nu vara allvarsamma.

EBBA (*som förut*). Så lustigt!

GREFVEN (*leende*). Ebba, vill du gifta dig?

EBBA. Jag!

GREFVEN. Svara mig uppriktigt, vill du?

EBBA. Kommer an på, pappa, jag svarar både ja och nej!

GREFVEN. Sååh!

EBBA. Hvem är den lycklige?

GREFVEN. En bland de rikaste ädlingar i vårt land.

EBBA. Känner jag honom?

GREFVEN. Mycket väl!

EBBA. Då vill jag inte ha honom!

GREFVEN. Nej låtom oss vara allvarsamma... det va' ju öfverenskommet.

EBBA. Jag bjuder till så godt jag kan.

GREFVEN. Den man som hos mig anhållit om din hand har min fulla aktning. Han är rik... mycket

rik... och har en lysande ställning. Som hans hustru blir du mycket firad. Han är generös och kommer att tillfredsställa alla dina kapriser. (*Ebba vill afbryta.*) Bara ett par ord till. Jag ämnar nästa år resa till ett sydligare klimat... sannolikt Nizza... för min helsas skull. Hvem vet hvad som komma skall! Innan dess vill jag i allo betrygga din framtid. — Ingenting synes mig mera förmånligt än det parti jag nu föreslår dig. Nå, hvad säger du? Ingenting?

EBBA. Du bad mig ju höra på dig... jag hör.

GREFVEN. Nu kan du tala.

EBBA. Om förlåtelse, men jag väntar ännu.

GREFVEN. Hvad på?

EBBA. Att få veta den der Adonis namn?

GREFVEN. Har jag inte sagt dig det?

EBBA. Nej, inte hvad jag kan påminna mig.

GREFVEN. Då vill jag först bereda dig på att det just inte är någon ungdom.

EBBA. Det är?...

GREFVEN. Grefve Henrik Rehnklou!

EBBA (*häftigt*). Du gycklar, pappa, säg att du gycklar!

GREFVEN. Det är mitt allvar!

EBBA (*halfgråtande*). Åh, du har aldrig älskat mig!

GREFVEN. Hvad vill det säga?

EBBA. Jag, som hade så stort förtroende till din ömhet.

GREFVEN. Ebba.

EBBA. Ack, hvarför lefver inte mamma? Hon skulle inte haft hjerta att gifta bort mig med en gubbe...

GREFVEN. Men...

EBBA (*mycket nervös*). Pappa, pappa, om han är din vän, gift mig inte med honom.

GREFVEN. Hvad behagas?

EBBA. Ack, du vet inte, ser du, hvad en stackars flicka är i stånd till om man gifter bort henne med en man som hon inte älskar!

GREFVEN. Ebba!

EBBA. Han är ju mycket äldre än du. Han kunde vara min farfar. Gift honom med farmor eller om hon inte vill ha honom med mormor. Hon tar honom nog. Men jag vill inte gifta mig med honom. Aldrig... aldrig!

GREFVEN. Du älskar någon?

EBBA. Ingen!

GREFVEN. Hvad är det för karl?

EBBA. Ingen!

GREFVEN. Hvad är hans samhällsställning?

EBBA. Ingen!

GREFVEN. Hans namn?

EBBA. Ack, pappa, älskade pappa, tack, tusen tack. (*Omfamnar honom.*)

GREFVEN. Hä?

EBBA. Sa' du inte att du inte mera tänker på det der afskyvärda giftermålet?

GREFVEN. Hvad behagas? Nu först märker jag huru svag jag varit emot dig, Ebba, då du kan våga på det sättet tala till mig... din far!

EBBA. Ack ja, du har alltid varit så god och öfverseende mot mig. Men nu gäller det min lycka, ser du, älskade pappa, och det är den vi disputerar om!

GREFVEN. Ebba!

EBBA. Inte kan du ha hjerta att gifta bort din enda dotter mot hennes vilja. Det kan du inte... det vill du inte. Du skulle bli lika olycklig som jag!

GREFVEN. Se så, lugna dig. (*Omfamnar henne.*)

Tionde scenen.

DE FÖRRA. REHNKLOU (från fonden).

REHNKLOU. Jag stör en liten familjescen, tror jag. (*Vill draga sig tillbaka.*)

GREFVEN. I hvilken äfven du har din roll. (*Till Ebba som vill gå.*) Stanna, Ebba!

REHNKLOU (*för sig*). Ah!

GREFVEN (*lifligt*). Jag vill att Henrik skall bli öfvertygad om att jag menar ärligt med honom och att jag spelat rent spel!

REHNKLOU. Jag har aldrig tviflat derpå, käre Nils!

GREFVEN (*sakta till Rehnklou*). Jag förmår ingenting. Tala sjelf och lycka till. Jag tvår mina händer. (*Går ut i fonden.*)

Elfte scenen.

EBBA. REHNKLOU.

EBBA. Jag kan inte bli' er hustru, gref Henrik! Men jag skall alltid älska och vörda er som min fars bästa vän.

REHNKLOU. Älska mig litet mindre... och blif min hustru.

EBBA. Det är omöjligt. Vi skulle båda ångra oss.

REHNKLOU. Jag löper med största nöje risken.

EBBA. Jag är mindre våghalsig än ni.

REHNKLOU. Men, min söta, inom vår klass är mannen så godt som ingenting... samhällsställningen deremot är allt. (*Ebba gör en gest som säger: "Beklagar, men kan inte ha den äran."*) Ah... alltså en korg!

EBBA (*räcker honom handen*). Vi äro lika goda vänner som förut, inte sannt?

REHNKLOU (*kysser handen*). Naturligtvis! (*För sig sjelfsvåldigt.*) Ah bah, gubbars styrka är att kunna vänta!

Tofte scenen.

DE FÖRRA. RIDDERSPORRE (*i kragstöflar och sporrar, från fonden*).

RIDDERSPORRE. Åh, fröken, en sådan kostym... den är förtrollande! (*Sakta till Rehnklou.*) Det var sabelhjerta hvad hon ser pikant ut. — Det vore en hustru för mig!

REHNKLOU (*för sig*). Skulie han? Ah bah, så dålig smak har hon inte. Men för säkerhetens skull

är det bäst att narra honom att prata. (*Högt.*) Hvilken häst rider du?

RIDDERSPORRE. Min egen: "*Comte de Camors.*"

EBBA. Ah, den der bruna!

REHNKLOU. Vacker häst!

RIDDERSPORRE. Och sådana anor. *Rocambole* var hans far och *miss Jane* hans mor. (*Suckar.*) Stackars *Comte de Camors*, jag rider honom så sällan nu... endast af gammal vana.

REHNKLOU (*för sig*). Nu börjar magnetismen!

RIDDERSPORRE. Jag har blifvit så melankolisk på sista tiden. Jag är en ny *Werther*. Det ä' eget... jag som aldrig förr vetat hvad melankoli var. Och det är ingen kapris som har förändrat mig så, utan det är en verklig känsla. Ja, Rehnklou behöfver inte se så ironisk ut, för det är sanning! Jag är som om man vändt upp och ned på mig. Långa stunder sitter jag fördjupad i *tankar* med mina klassiker... mina kära poeter... ack, hvad går öfver poesi!

EBBA. Men jag ser er aldrig läsa, jag! Löjtnanten är ju mest på hästryggen och i stallet hela dagen?

RIDDERSPORRE. Åh det tycks så bara. Man skall någonstans vara. Ah, jag gjorde ett rim. Hörde fröken att jag gjorde ett rim?

Ah, det tycks så bara,

Man skall någonstans vara!

Ack, hvad går öfver poesi! Hur ljuft är det inte om natten... då naturen har gått till hvila... att ensam sitta uppe... belyst af månens bleka skimmer... och *tänka... tänka* för sig sjelf!

EBBA. Så poetiskt?

REHNKLOU (*sakta till Ebba*). Bed honom skrifva något i ert album. Det skulle helt säkert göra honom mycket lycklig. (*För sig*). Nu blamerar han sig!

EBBA (*liftigt*). Ja. (*Till Riddersporre*). Ack, skulle inte löjtnanten vilja skrifva någon minnesvers i mitt album? Också jag tycker om poesi, när den är vacker!

RIDDERSPORRE. Åh, med största nöje. (*Tar albumet och vill gå.*)

REHNKLOU (*lifligt*). Hvart tar du vägen?

RIDDERSPORRE. Jag tänkte gå upp till mig och skriva der. (*Vill gå.*)

REHNKLOU (*sakta till Ebba*). Han skulle skriva här. — Annars vet ni ju inte, min söta, om det är hans eget original. www.libtool.com.cn

EBBA. Det är sant! (*Till Riddersporre.*) Sitt der!

RIDDERSPORRE. Jag har så svårt att skriva, då någon ser på mig.

EBBA. Sätt er på andra sidan. Det gör ingenting att ni vänder oss ryggen. (*Han sätter sig, men reser sig åter.*)

RIDDERSPORRE. Men det var ju santt... vi skulle ju ut och rida. Jag har satt sporrarne på mig. Inte passar det att jag skriver poesi i kragstöflar och sporrar. Det vore för löjligt. Jag får lof att gå upp... (*Vill gå.*)

EBBA (*tar af sig hatten, leende*). Vi rida ut litet senare. Skrif nu!

RIDDERSPORRE. Men... mina klassiker... jag brukar alltid ta mönster af dem.

REHNKLOU. Seså... skrif nu... det blir nog bra ändå! (*Riddersporre sätter sig till venster.*)

EBBA. Destomera värde får ert poem i mina ögon.

RIDDERSPORRE. Åh, fröken... då så... nå! (*Tuggar pennan, för sig.*) Hvad f-n skall jag skriva!

Trettonde scenen.

DE FÖRRA. GYLDENKRONA (från fonden).

GYLDENKRONA. Nu är jag i ordning...

EBBA. Det blir ingen ridt af förrän om en liten stund.

GYLDENKRONA. Som fröken befaller!

REHNKLOU (*för sig*). Den der gunstig herrn är farligare. Jag tyckte hon rodnade, då han kom in. Men jag skall...

GYLDENKRONA (*öbrunget*). Nå, hvad skola vi då göra? Skola vi spela litet écarté medan vi vänta?

REHNKLOU (*för sig*). Ah ... en ypperlig idé! (*Talar sakta med Ebba.*)

GYLDENKRONA (*till Riddersporre*). Hvad gör du, Figge?

RIDDESPORRE. Jag skrifver poesi. Hvar har du varit? Har du varit nere och *klatschat*?

GYLDENKRONA. Får jag se hvad du skrifvit?

RIDDESPORRE. Jag har inte avancerat ännu. Jag kan inte få någon idé! Jag har också en så förbannadt dålig penna!

EBBA (*till Rehnklou*). Är det möjligt?

REHNKLOU (*till Ebba*). Som jag säger! Skada på så ung, hygglig karl. Men han är ohjelpig. Alla spela vi mer eller mindre, som ni vet, min söta, men han är den öfverdådigaste. Han är kapabel att sätta *allt* på ett kort. Deri ligger faran. Han kan inte alltid ha tur och när en afton kommer med otur åt honom, blir han het och ... ruinerar sig ... ohjelpigt! Tro mig, jag vet hvad jag säger. —

EBBA. Men det är ju förfärligt!

REHNKLOU. Visst är det så. Ni hörde ju själf nyss, min söta, hvad han sade. Han ville spela! Han kan inte vara från kortlapparna ett enda ögonblick.

EBBA. Men har ni inte talat vid honom ... sökt föreställa honom ...

REHNKLOU. Åh, vi ha gjort *allt* ... men förgäfves?

EBBA (*upprörd*). Sååh! ... Ah! ... Jag vill försöka hvad jag förmår!

REHNKLOU. Ni, min söta ... men ...

EBBA. Gå och sätt er vid pianot och spela något för mig under det jag talar med honom.

REHNKLOU. Ja, men ...

EBBA (*kokett*). Vill ni inte göra som jag ber er om! Spela något. Grefven har så vacker *touche*!

REHNKLOU. Hvad skall jag spela?

EBBA. Hvad som helst... men gå nu. Sätt sig der, baron, ... på stol'n bredvid mig ... jag har någonting att be baron om. (*Rehnlou spelar sakta till höger.*)

GYLDENKRONA (*skrattande*). Mig?

EBBA. Ni är alltid vid godt lynne, baron!

GYLDENKRONA (*som förut*). Ja, hvarför skulle jag inte vara det?

RIDDERSPORRE (*triumferande, för sig*). Hoppla, nu är jag på trafven. "*Ni är en engel; en engel är ni.*" (*Modfäld.*) Men sedan? (*Tuggar pennan.*)

EBBA. Har baron så mycket att vara glad öfver?

GYLDENKRONA. Javisst! (*För sig*). Så vackra ögon hon har, då hon ser på mig så der!

EBBA. Sååh!

GYLDENKRONA. Om jag inte vore glad, hvem skulle då vara det?

RIDDERSPORRE (*för sig*). "*Ni är en engel; en engel är ni.*" Hm!

GYLDENKRONA. Min enda olycka är att jag inte kan önska mig något. Jag har ju allting. Ingenting fattas mig!

EBBA. Sååh!

REHNLOU (*vänder sig till hälften om, men fortfar att spela*). Hvad tycker ni om det?

EBBA. Åh utmärkt... fortsätt för all del.

GYLDENKRONA. Jag är ung... frisk och rask... har ett namn... är rik... medge att med allt det är det svårt att se melankolisk ut.

RIDDERSPORRE (*för sig*). "*Ni är en engel; en engel är ni.*" Det var då sjelfva f-n!

EBBA. Rikedom kan lätt förgå!

GYLDENKRONA (*för sig*). Hvad hon är vacker, då hon är allvarsam!

EBBA. I synnerhet när man spelar.

GYLDENKRONA. Spelar! Hvem är det som inte spelar?

EBBA. Ja, baron gör det ju också.

GYLDENKRONA (*för sig*). Hvad har hon med det att göra? Det var tusan hvad hon ser bra ut. Sådana små öron. Man kan rent af förhviska sig i dem.

EBBA. Man har sagt mig det!

GYLDENKRONA. Och det kan intressera fröken?

EBBA. Mig... likaväl som någon annan.

GYLDENKRONA (*för sig*). Hon är verkligen förtju-sande. Hvar har jag haft mina ögon förut? (*Högt*.) Vågar jag tyda dessa ord som... som...

EBBA. Hvad menar baron?

GYLDENKRONA. Att fröken skulle hysa litet in-tresse för mig. (*För sig*.) Så hon såg på mig!

EBBA. Jag hyser alltid intresse för olyckan!

GYLDENKRONA. Olyckan... hvad har det att göra med?...

EBBA (*upprörd*). Baron kommer att ruinera sig på spel. (*Gyldenkröna gör en rörelse*.) Jag vet det... man har sagt mig det... (*liftigt*.) Ack, är det så svårt att beherrska en så olycksalig passion. Finns det ingenting som kan förmå baron att?...

GYLDENKRONA (*för sig*). En sådan qvinna! Det vore något för mig! (*Högt*.) Men jag försäkrar... jag bedyrar... att...

EBBA. Om jag ber baron att inte spela... aldrig ta i kort mera... skulle baron vilja göra det... för min skull?

GYLDENKRONA. För frökens skull, men...

EBBA (*kokett*). Baron vill inte?...

GYLDENKRONA (*liftigt*). Jo... för frökens skull... men på ett vilkor... ett enda...

EBBA (*förlägen*). Och det är?

GYLDENKRONA (*likaså*). Att... att... ni *alltid* vill vara min skyddsengel! Ni svarar ingenting.

EBBA (*naivt*). Är det inte det ni vill?

GYLDENKRONA (*hänförd*). Ack... Ebba... dyrkade!

EBBA (*reser sig upp*). Tst... Vi äro inte ensamma! (*Går framåt dörren till venster*.) Adjö!

GYLDENKRONA (*samma spel*). Men...

EBBA (*kokett*). Adjö! (*skyndar ut till venster*.)

GYLDENKRONA. Men... (*Skyndar efter*).

Fjortonde scenen.

RIDDERSPORRE. REHNKLOU.

RIDDERSPORRE (*för sig*). "Ni är en engel; en engel är ni." Det är kurröst, jag kommer inte ur fläcken.

REHNKLOU (*reser sig upp från pianot*). Hvad tyckte ni om det, min . . . Hä, hon är borta!

RIDDERSPORRE. Och Gösta också!

REHNKLOU (*hifligt för sig*). Det här står aldrig rätt till. Jag tror jag gjort en dumhet! (*Skyn-
dar ut.*)

RIDDERSPORRE. Hvart går du, Hinke?

REHNKLOU (*i dörren*). Söka rätt på Gösta. (*Skyn-
dar ut i fonden.*)

RIDDERSPORRE (*liknöjdt*). Jaså! Då går jag hellre ner på stallgården och klatschar! (*Går ut i fonden.*)

Femtonde scenen.

GREFVEN. EBBA (*från venstra dörren*).

GREFVEN (*hifligt*). Ser du! Var det inte som jag sade? Du vågade inte tala om det för mig. Men jag vill hjälpa dig. Du älskar någon. Det är derföre du inte ville ha stackars Rehnklou. Men du ville gifta dig. Ser du? Du ville ha Riddersporre! Godt parti det också. Jag ger mitt samtycke. Gud välsigne dig, kära Ebba! (*Omfamnar henne*). Hvad? Har jag inte gissat rätt?

EBBA (*naivt*). Jo pappa, du har gissat rätt. Jag vill gifta mig. Men du har tagit miste på rätta person!

GREFVEN. Är det inte Riddersporre?

EBBA. Nej, pappa!

GREFVEN. Hvem då?

EBBA. Den andre!

GREFVEN. Hvilken andre? Gösta?

EBBA. Om du inte har något deremot.

GREFVEN. Och du har inte misstagit dig?

EBBA. Nej.

GREFVEN. Nå!... Gösta är inte dåligt parti, han heller! Litet för ung kanske!

EBBA (*liftigt*). Åh, det är ett fel som försvinner med tiden!

GREFVEN. Men hvarför föredrar du Gösta framför de andra?

EBBA. Åh, af tusen skäl! Först och främst så är han så charmant. Han klär sig så väl... och ser så distingerad ut till häst. Det fins ingen, jag känner, som ser så bra ut till häst som han. (*Grefven vill afbryta.*) Och så är han så originell och qvick och rolig och har alltid så muntra historier om alla våra bekanta. (*Grefven vill åter afbryta henne.*) Och så älskar jag honom, pappa lilla, och så tror jag att han inte skulle tycka illa om att jag gifte mig med honom!

GREFVEN (*skrattande*). - Nå hvad det beträffar tror jag som du. Gud välsigne dig mitt barn. Jag ger mitt samtycke... Så... så! Men dina mammor, Ebba, hvad skola de säga. Om den ena säger ja, säger då den andra bestämdt nej... du vet... de motsäga ju alltid hvarandra. Och ingendera tål Gösta!

EBBA. Åh, det har ingen fara. Inom tio minuter skola de säga ja båda två!

GREFVEN (*skrattande*). Då kan du trolla!

EBBA (*liftigt*). Ingenting är enklare. Jag säger åt farmor att mormor inte vill på några villkor ge sitt samtycke och då säger hon genast ja och åt mormor säger jag att farmor inte...

GREFVEN (*skrattande*). En sådan diplomati.

EBBA. Ah, Gösta kommer. (*Förlägen.*) Jag vill inte se honom nu. Men jag är inte långt borta. (*Skyn-dar ut till höger.*)

Sextonde scenen.

GREFVEN. GYLDEKRONA (från fonden).

GREFVEN. Hm!

GYLDEKRONA (*förlägen*). Ack, min bror, min vän, jag har något viktigt... mycket viktigt... att tala med dig om.

Också en förlofning.

GREFVEN. Sååh ... då är det kanske bäst vi sätta oss. Nå?

GYLDENKRONA. Om du ser på mig så der, kan jag inte säga någonting.

GREFVEN. Kan jag tjena dig med att vända dig ryggen så ...

GYLDENKRONA. Nils! Jag hoppas att du är öfvertygad ... riktigt öfvertygad ... om min vänskap ... och om det lifliga intresse jag hyser för dig ... och din familj!

GREFVEN. Ja, min vän, ja! Ett hjerta som ditt har rättighet att ta munnen full med vackra ord.

GYLDENKRONA. Du vet att jag inte glömmmer den respekt din ålder inger mig ... och din stora öfverlägsna verldserfarenhet.

GREFVEN. Jag vet att du inte glömmmer den och att du inte heller låter mig glömma den. (*För sig.*) Hvad man är dum i det der stadiet. (*Högt.*) Apropos, jag är just i tillfälle att kunna ge dig ett bevis på min vänskap för dig.

GYLDENKRONA (*mycket glad*). Sååh!

GREFVEN. Ja, vi ha varit för mycket lierade för att jag skulle tillåta mig att längre låta dig ignorera en förändring som försiggår i min familj. Jag vill anförtro dig en hemlighet! Jag ämnar gifta bort Ebba!

GYLDENKRONA (*mycket nedslagen*). Sååh!

GREFVEN. Ja. Hvad felas dig?

GYLDENKRONA. Mig! Ingenting! Hvad skulle felas mig? Ingenting. Det är litet qvadt härinne. Jaså ... du gifter bort henne ... ja, hvad vill du jag skall säga ... att jag är förtjust ... det vill säga, att jag önskar henne all möjlig lycka ... och att du ... framförallt du ... inte måtte få anledning att ångra ditt val. — Hvem är ... den lycklige?

GREFVEN (*som hela tiden haft svårt att dölja sin lust att skratta*). Du, min vän, om du har lust!

GYLDENKRONA (*mycket glad*). Jag! ... Åh! Jag kan då tillstå det ... jag älskar din dotter ... jag tillber henne.

GREFVEN. Så mycket bättre... eftersom ni skola gifta er med hvarandra. (*Går mot dörren, der Ebba gick in.*) Fråga henne sjelf.

Sjuttonde scenen.

DE FÖRRA. EBBA.

GREFVEN (*med låtsad förvåning, tagande Ebbas hand*).
Var du der?

EBBA (*förlägen*). Ja. (*Hviskande.*) Jag sade ju dig att jag inte skulle vara långt borta!

GREFVEN (*sakta till Ebba, efter att till Gyldenkrone ha gjort en liten gest, betydande: Se så, lugna dig!*) Kära Ebba! Du får lof att slå de der tankarne ur hågen. Du har misstagit dig. Gösta är omöjlig. Han vill inte ha dig!

EBBA. Åh!

GREFVEN (*lifligt*). Ah, du älskar honom. Du var rädd!

GYLDENKRONA (*som inte längre hålles tillbaka af grefven*). Ebba!

EBBA. Gösta! Stygga pappa! Ack, hvad jag är lycklig.

GREFVEN (*allvarligt*). Du är lycklig... var det alltid. Du vet nu, att lifvet har ljufva stunder. Men om strömoln någon gång skulle skymma din lycka, bär alltid hufvudet lika högt. — Låt verlden aldrig tro annat, än att du är lycklig. Glöm aldrig hvem du är, Ebba!... Hvad dig beträffar, Gösta... (*leende*) det går litet trögt att tala till dig som en far bör tala... men lika godt... (*allvarligt*) det gäller min dotters lycka... sätt icke Ebbas resignation på för hårda prof. Spetsar och juveler är icke allt för qvinnan... hon har äfven ett hjerta, som vill lefva och respekteras. (*Leende.*) Och varen nu lyckliga... jag begär inte bättre.

GYLDENKRONA. Räkna på mig!

GREFVEN. Tack!

GYLDENKRONA. Ebba!

EBBA. Gösta. (*De omfamna hvarandra.*)

GREFVEN (*för sig*). Så der ja... nu är Ebba bra försörjd... och jag är åter fri... jag riktigt längtar till Nizza... att få en revanche som duger!

www.libtool.com.cn

Adertonde scenen.

DE FÖRRA. GREFVINNAN och ÖFVERSTINNAN från
hvar sin dörr.

GREFVINNAN (*häftigt*). Hvad vill det säga, min son?

GREFVEN (*något förlägen*). Hvad då, min mor?

ÖFVERSTINNAN. Men så se då... (*Pekar på Gylden-krona och Ebba, som nu först slita sig ur hvarandras armar.*)

EBBA (*till grefven*). Låt mig få... (*Gyldenkrona går till öfverstinnan och talar sakta med henne. Ebba sakta till grefvinnan.*) Farmor lilla, det är så, att jag älskar Gösta och han mig och att vi vilja gifta oss, om du ger ditt samtycke. (*Suckande.*) Mormor vill inte, hon!

GREFVINNAN. Jaså, nå det skola vi se! (*Går fram till grefven och tar honom under armen — halfhögt.*) Nils, min son, jag hoppas att när det gäller en så allvarsam sak, som din dotters lycka, du inte rättar dig efter en fjollas nycker.

GREFVEN. Var lugn, min mor, jag skall göra min pligt! (*Grefvinnan lemnar honom, efter att ha tryckt hans hand.*)

ÖFVERSTINNAN (*tar honom under armen*). Min mäg! Ebba älskar Gösta! Det vet jag... hon har sjelf sagdt mig det? Jag hoppas att när det gäller en så allvarsam sak, som din dotters lycka, du inte rättar dig efter...

GREFVEN. Var lugn, jag skall göra min pligt!

ÖFVERSTINNAN. Jag var viss derom. (*Trycker hans hand.*)

GREFVEN (*för sig*). De qvinnorna!

Nittonde scenen.

DE FÖRRA. REHNKLOU. RIDDERSPORRE.

EBBA (*lifligt*). Förlåt min oartighet nyss. (*Till Riddersporre.*) Är poemet färdigt?

RIDDERSPORRE. Nej fröken, det är det inte. Det är så vindigt väder i dag och när det vindar, kan jag aldrig skrifva. Så var det med salig far min också! (*Sakta till Gyldenkrona.*) Det var ju lyckligt från-kommet?

EBBA (*till Rehnklou, triumferande*). Hvad greffen inte förmått, det har jag! Gösta kommer aldrig att spela mera. Han har lofvat mig det på sitt hedersord.

REHNKLOU. Sååh! Af hvad skäl?

EBBA. Emedan jag inte vill ha en man som är spelare!

REHNKLOU. Hvad behagas?

RIDDERSPORRE. Han?

EBBA. Just han!

REHNKLOU. Sååh!

RIDDERSPORRE. Gratulerar!

REHNKLOU (*ironiskt*). Den måtte ha skett nyligen den förlofningen?

EBBA. Alldeles nyss... under det greffen hade den godheten att spela piano och...

REHNKLOU (*med möda döljande sin vrede*). Ridder-sporre skref poesi?

EBBA (*nickar leende "ja!"*)

RIDDERSPORRE (*förbluffad till Rehnklou*). Det var då också en förlofning!

Ridån faller.

www.libtool.com.cn

Teaterpjäser,

lämpliga för sällskapsteatrar, med utsatt antal personer.

(h. = Herrar; d. = Damer.)

N:o.	öre.	N:o.	öre.
1. Magister Bläckstadins (4 h. 7 d.)	50.	66. Min hustru vill så ha det (8 h. 4 d.)	50.
3. En födelsedag på gäldstugan (9 h. 2 d.)	50.	68. En Bengalisk Tiger (2 h. 2 d.)	50.
4. Rika morbror (4 h. 3 d.)	50.	69. Blixt och Dunder (3 h. 2 d.)	50.
10. Hittébarnet (5 h. 4 d.)	50.	70. Andra tider, andra seder (11 h. 6 d.)	50.
11. Positivhataren (6 h. 2 d.)	50.	71. Tre för en (4 h. 3 d.)	50.
14. Det otroliga (3 h. 3 d.)	50.	72. Bark, Park och Stark (4 h. 3 d.)	50.
20. Flickorna på Söder (4 h. 2 d.)	50.	73. Det höga C (4 h. 2 d.)	50.
28. Komedianterna (8 h. 1 d.)	50.	75. «På kärlekens vingar» (6 h. 4 d.)	50.
29. Den politiske kocken (4 h. 3 d.)	50.	76. Majorskans krinolin (4 h. 3 d.)	50.
30. Flickorna på Norr (7 h. 6 d.)	50.	77. En kopp thé (6 h. 7 d.)	50.
34. Lilla apan (3 h. 2 d.)	25.	78. Han reser för att roa sig (13 h. 7 d.)	50.
37. Hin ondes gåfva (8 h. 4 d.)	50.	79. Den sällsynte Ynglingen (2 h. 2 d.)	25.
38. Miu vän löjtnanten (4 h. 4 d.)	50.	80. Allas vår tant (6 h. 6 d.)	50.
39. När man inte har pengar. (10 h. 4 d.)	50.	82. Den resande studenten (4 h. 2 d.)	50.
46. En midsommarnatt i Dalarne (6 h. 3 d.)	50.	83. Den tankspridde (1 h.)	25.
47. Ennatt i Falkenberg (2 h.)	50.	84. Sanningsvännen (1 h.)	25.
48. En god uppfostran (3 h. 4 d.)	50.	85. Calle Glader (1 h.)	25.
49. Aprilnarrit (2 h.)	50.	86. En gammal gosse (7 h. 5 d.)	50.
50. För Sent! (5 h.)	50.	87. En svartsjuk tok (3 h. 2 d.)	50.
51. I Bohuslänska skärgården (4 h. 3 d.)	50.	88. Ett studentputs (5 h. 3 d.)	25.
52. Kusinen eller studentäfventyret (8 h. 2 d.)	50.	89. Mamsell Garibaldi (3 h. 5 d.)	25.
53. Blekingsflickan (6 h. 3 d.)	50.	90. Den svaga sidan (2 h. 2 d.)	50.
54. Tiggarflickan (5 h. 5 d.)	50.	91. Ett äfventyr i Humlegården (6 h. 3 d.)	50.
55. Den grå paletån (10 h. 4 d.)	50.	92. Bror Jonathan (10 h. 4 d.)	50.
56. Lefve fåfängen (7 h. 3 d.)	50.	93. Riksdagsmannen (4 h. 2 d.)	25.
60. Huru tiden förändrar (5 h. 1 d.)	50.	95. På Hasselbacken (2 h. 1 d.)	25.
61. Mitt andra jag (5 h. 2 d.)	50.	96. Frieri och förställning (4 h. 2 d.)	50.
63. Hyresgäst och Husegare (4 h. 3 d.)	50.	99. Herre! var god tag bort er dotter (4 h. 3 d.)	50.

N:o.	Öre.	N:o.	Öre.
102. När man inte har möbler (6 h. 2 d.)	50.	144. Min son på Galejan (1 h.)	25.
106. Sällhet på flaskor (4 h. 2 d.)	25	145. N:o 7 (6 h. 3 d.) . .	50.
107. Carl Sabelträff (6 h 1 d.)	25.	149. Friarn kommer (4 h. 2 d.)	50.
110. Malins korgar (1 d.) .	25.	150. Maskeraden i vindskam- maren (5 h. 3 d.) . .	50.
112. Aldrig för sent! (10 h. 6 d.)	75.	151. En liten berättelse utan namn (4 h. 2 d.) . . .	50.
113. Två unga löjtnanter (6 h. 3 d.)	25.	153. En aftonunderhållning (13 h. 5 d.)	25.
114. Inte en smula jaloux (3 h. 1 d.)	25.	154. Under aftonsången (8 h. 3 d.)	25.
115. Ulla skall på bal (3 h. 1 d.)	25.	155. Korp-Kersti (10 h. 4 d.)	50.
118. Jag ber tusen gånger om förlåtelse (3 h. 3 d.)	50.	159. Ett äfventyr (6 h. 2 d.)	25.
119. Vi äro alla lika (13 h. 7 d.)	50.	160. De nygifta (2 h. 3 d.)	50.
120. En söndag på Amager (9 h. 2. d.)	50.	161. Tillåt min fru (4 h. 3 d.)	50.
121. De begge Pomaderna (4 h. 2 d.)	50.	162. På narri (3 h. 2 d.) .	50.
125. Studenthataren (3 h. 2 d.)	50.	163. En communist (2 h. 1 d.)	25.
126. Kärleken på sommar- nöje (4 h. 2 d.) . . .	25.	164. Skäl och kärna (3 h. 2 d.)	50.
127. Ett Stockholmsgeni (4 h 2 d.)	50.	166. Två lustiga Turar (4 h. 2 d.)	50.
128. Fattig på mynt (7 h. 2 d.)	50.	171. En spik i nyckelhålet (2 h. 1 d.)	25.
129. Ett frieri i Westergöt- land (7 h. 6 d.) . . .	50.	172. Ett hem (2 h. 2 d.) .	25.
130. Grannarne (1 h. 1 d.)	25.	178. Den hvita halsduken (2 h. 1 d.)	50.
132. Den olycklige älskaren (1 h.)	25.	187. En anonym kys (3 h. 2 d.)	35.
134. Studentens majnatt (1 h.)	25.	188. Lilla sångfogeln (3 h. 1 d.)	25
135. Mammas gosse (1 h.)	25.	190. Den sjetta (3 h. 2 d.)	25.
136. En komedi (4 h. 2 d.)	75.	191. Familjen Trögelin (6 h. 4 d.)	50.
139. En öfverste i fordna dagar (7 h. 1 d.) . . .	50.	192. Svensken i Paris (1 h. 6 d.)	30.
140. Den gamle skådespela- ren (1 h.)	25.	193. Det skadar inte! (6 h. 4 d.)	50.
141. Den gamla aktrisen (1 d.)	25.	195. Salig Ferdinand (2 h. 3 d.)	35.
142. Rosa och Rosita (4 h. 3 d.)	50.	196. Il Bacio (6 h. 3 d.) .	35.
143. Min tants planer (1 h. 3 d.)	50.	197. Majorens döttrar (7 h. 3 d.)	50.
		198. Revolutionen i Drif- bänken (1 h. 8 d.) . .	25.
		199. Öfverstens måg (5 h. 3 d.)	50.
		200. Sparlakanslexor (5 h. 3 d.)	50.
		201. Min ros i skogan (3 h. 2 d.)	50.

www.libtool.com.cn

På ALBERT BONNIEBS förlag har i bokhandeln
utkommit följande arbeten i

Nyare svensk

Dramatisk litteratur.

Blodshämnden. Skådespel i fem akter af AUGUSTA
BRAUNERHJELM (förf. till kusinerna). 120 sidor.
1: 50.

Dagtingan. Komedi på vers i fyra akter af FRANS
HEDBERG. 132 sidor. 1: 50.

Glanskis. Komedi i fem akter af FRANS HEDBERG.
148 sidor. 1: 50.

Sjökonungen. Sorgespel i fem akter. 111 sidor.
1 krona.

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

GAYLAMOUNT
PAMPHLET BINDER

Manufactured by
GAYLORD BROS. Inc.
Syracuse, N. Y.
Stockton, Calif.

www.libtool.com.cn